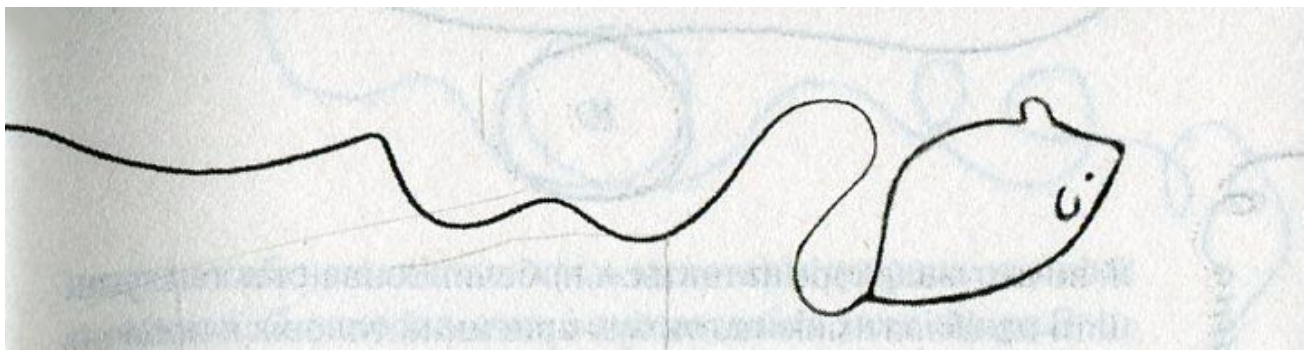

— Кожен, хто має розум, — вів я далі, — пригадав би, що існує двояке порушення зору, яке виникає із двох причин: коли потрапляють зі світла до темряви або коли із темряви виходять на світло. І якби знаття, що саме діється із душею, то, коли-небудь побачивши її збентеженою і неспроможною щось розгледіти, ніхто не став би безглуздо сміятись, а радше б задумався, чи прийшла ця душа із світлішого життя і тепер підлягає затьмаренню, чи ж навпаки, від великої темряви діставшись до світлішого життя, вона вся виповнена яскравим сяйвом: такий її стан і таке життя можна вважати за щастя, а тій першій душі годилося б тільки поспівчувати. А коли б хто, глянувши на неї, хотів насміятись, то нехай він менше сміявся б над першою, ніж над тією, яка опустилась згори, зі світла.

Платон, Держава VII

Первий звіт 3 берізня

Дохторь Штраус каже аби я писав шо думаю і помнив усе шо зі мною буде від сьогодні. Я не знаю чому але він вважає шо це важливо аби вони могли бачити чи можна якось використати мене. Я думаю, з мене буде польза бо міс Кінніан каже вони спробують зробити мене умним. Я хочу бути умним. Звуть мене Чярлі Гордон і я роблю в пикарні Доннера де містер Доннер дає мені по одинадцять доларів на тиждень і дає хліба та тістечко, коли я попрошу. Мені тридцять двоє років і в наступному місяці буде мій день народження. Я сказав дохторю Штраусу та професору Няммуру шо я не вмію добре писати, але він сказав, шо це неважно і щоб я писав як я балакаю і як пишу твори у класі міс Кінніан у її школі для недорозвинених дорослих куди я хожу вчитися тричі на тиждень коли маю вільний час. Дохторь Штраус каже щоб я писав усе шо думаю і все шо зі мною бува але голова в мене порожня і сьогодні я вже нічого не напишу... Ваш Чярлі Гордон.

Другий звіт 4 берізня

Я сьогодні мав тест. Думаю я його провалив і думаю тепер вони не захочуть скористатися мною. А сталося те шо я пішов до професора Няммура в його кабінет коли в мене був ланч так бо вони мені сказали і його секретарка повела мене до кімнати де на дверях було написано департамент для психів але за тими дверима була довга зала

й багато малих кімнاتок де я побачив лише стіл та стульці. В одній із тих кімнаток був приємний чоловік я побачив у нього білі карти обляпані чорнилом. Він сказав сідай Чярлі прилаштуйся зручніше й розслабся. Він був у білому пальті як дохторь але думаю він не був дохтором бо не попросив мене роззявити рота й сказати а. У нього були лише оті білі карти. Його звали Берт. Я забув його друге ім'я бо не вмію добре пам'ятати.

Я не знав що він хоче робити і міцно вчепився руками у спинку стульця як я робив лише тоді коли приходив до зубного лікаря. Берт не був зубним лікарем але він знов і знов казав мені щоб я розслабився а це лякало мене бо так завжди кажуть коли щось болітиме.

Отож Берт запитав Чярлі що ти бачиш на цих картах. Я побачив на них розлите чорнило й дуже злякався хоч я мав у кармані лапку кроля бо коли я був малий то завжди провалював тести у школі й розливав чорнило.

Я сказав Берту що бачу чорнило яке хтось розлив на білу карту. Берт сказав так і всміхнувся й мені стало добре. Він перевертав усі карти і я сказав йому що хтось розлив на них чорнило червоне й чорне. Я подумав що цей тест був легким та коли я підвівся щоб піти геть Берт зупинив мене і сказав мені сядь Чярлі ми ще не закінчили. З цими картами ми маємо ще роботу. Я не пойняв, чого він хоче але пригадав як дохторь Штраус сказав аби я робив усе що він мені скаже навіть якщо я не пойму чого він од мене хоче.

Я не дуже добре помню про що запитував мене Берт але помню він хотів щоб я сказав йому що я побачив у чорнилі. Я нічого не побачив у чорнилі але Берт сказав що там є картини. Я не побачив ніяких картин. Я справді хотів їх побачити. Я тримав карту під самими своїми очима й набагато далі. Потім подумав що коли я почеплю на ніс очки то либонь побачу краще я зазвичай дивлюся крізь очки на телевізір але

я сказав собі що можливо крізь них я побачу краще картини в чорнилі. Я начепив очки і сказав дайте мені ще раз подивитися на карту тепер я там щось побачу повірте мені.

Я дивився з усіх сил але так і не побачив там картин бачив лише чорнило. Я сказав Берту що мабуть мені потрібні нові очки. Він щось записав на папері і я злякався що провалив тест. Тож я сказав йому що бачу дуже гарну картинку з гарними заокругленнями на краях але він заперечливо похитав головою отже там було все не так. Я спитав у нього чи інші люди бачать якісь речі в чорнилі й він сказав так вони бачать різні речі в чорнилі. Він сказав мені що чорнило на карті називається чорнилом випробувань.

Берт дуже приємний чоловік і він балакає повільно як міс Кінніан у своєму класі куди я хожу бо там навчають читати недорозвинених дорослих. Він пояснив мені що це шоківий тест. Він сказав що люди бачать картинки в чорнилах. Я сказав покажіть мені де вони їх бачать. Він мені цього не показав, він лише сказав уяви собі що на карті справді щось є. Я сказав йому що уявив там чорнило. Він похитав головою — я знову не вгадав. Він сказав це щось має нагадати мені я повинен прикинутися що воно мені щось нагадує. Я надовго заплющив очі намагаючись шонебудь собі уявити а тоді сказав я уявив собі як чорнило капає на білу карту. Тут його олівець зломився ми підвелися й вийшли.

Я не думаю що витримав цей тест.

Третій звіт 5 берізня

Дохторь Штраус і професорь Няммур сказали що чорнило на картах нічого не означає. Я сказав їм що то не я розлив на них чорнило і що я не міг нічого побачити в тому чорнилі. Вони сказали що може ще використають мене. Я сказав

дохторю Штраусу що міс Кінніан ніколи не провадила наді мною тестів, лише навчала мене читати й писати. Він сказав, що міс Кінніан сказала йому я найкращий учень у школі Бекмана для недорозвинених учнів і найбільше стараюся бо я справді хочу навчитися грамоти хочу навіть більше ніж люди тямовитіші ніж я.

Дохторь Штраус запитав мене як ти потрапив до школи Бекмана Чарлі власними зусиллями. Як ти про неї довідався. Я сказав що не помню.

Професорь Нявмур запитав мене чому мені захотілося читати й правильно писати. Я сказав йому томушо все життя я хотів бути умним а не тупим і моя мати завжди казала щоб я старався та коли я навіть чогось навчався у школі міс Кінніан я швидко все забував.

Дохторь Штраус написав дещо для мене на аркуші паперу а професорь Нявмур побалакав зі мною дуже серйозно. Він сказав ти знаєш Чярлі нам невідомо як цей експеримент працюватиме на людях томушо ми досі застосовували його лише для тварин. Я йому відповів що це саме сказала мені міс Кінніан але я не боюся навіть якщо в мене щось болітиме томушо я дужий і вмію тяжко працювати.

Я хочу стати умним якщо вони дозволять мені. Вони кажуть їм потрібен дозвіл від моєї родини але мій дядько Герман який про мене дбав помер і я нічого не помню про свою родину. Я не бачив своєї матері і свого батька і своєї маленької сестри Норми давно й дуже давно. Можливо мій батько також помер. Дохторь Штраус запитав мене, де вони жили. Я думаю вони жили в Брукліні. Він сказав що вони їх шукатимуть і можливо знайдуть.

Я сподіваюся мені не доведеться писати багато цих звітів бо вони забирають у мене багато часу і я лягаю спати дуже пізно й дуже стомлений уранці. Джімпі накричав на мене томушо я впустив тацю з булочками які ніс до печі. Вони

стали дуже брудні і йому довелося обтирати їх перш ніж він поставив їх у піч щоб вони там пеклися. Джімпі горлає на мене постійно коли я роблю щось не так але він мене любить бо він мій друг. Уявляю собі як він здивується коли я стану умним.

Четвертий звіт 6 берізня

Сьогодні я мав ще один ідіотський тест на випадок якщо вони зможуть використати мене. Те саме місце але інша маленька тестова кімнатка. Приємна леді яка мене туди привела сказала мені своє ім'я а я запитав у неї як воно пишеться щоб я міг занести його до свого звіту про тематичний аперцептивний тест. Я не знаю перших двох слів але знаю що означає цей тест. Я мушу витримати його бо інакше мої оцінки будуть низькими.

Цей тест здався мені лехким, томушо я міг бачити картинки. Проте на цей раз вона не стала допитуватися що я побачив у картинках. Це збило мене з пантелику. Я сказав їй що вчора Берт вимагав аби я сказав що я бачу на чорнилі. Вона сказала це не має значення бо в цьому тесті йдеться про інше. Тепер я повинен розповісти історії про людей на картинках.

Я сказав як я можу розповідати про людей яких я не знаю. Вона сказала а ти прикинься ніби їх знаєш але я сказав їй що це буди брихня. Я більше ніколи ни бришу томушо коли я був дитиною я брихав і мене за це лупцювали. У мене в гамані є світлина зі мною Нормою і дядьком Германом який прелаштував мене на роботу до пикарні Доннера а вже потім помер.

Я сказав я можу щось розповісти про тих людей бо я жив із дядьком Германом досить довго але леді не хотіла

чути про них. Вона сказала цей тест і ще один тест шоковий мають на миті повернути мені пирсональність. Я засміявся. Я запитав у неї як я можу повернути собі цю штуку роздивляючись карти на які хтось вилив чорнило і фотки людей яких я не знаю. Вона розсердилася й забрала фотки. Мені було байдуже. Думаю цей тест я також провалив.

Потім я зробив для неї кілька малюнків але малюю я ни добре. Після чого до мене повирнувся ще один тестор Берт у білому піджаку його звать Берт Селден і він повів мене в інше місце на цьому ж таки читвертому повирсі в університеті Бекмана, де на дверях було написано психологічна лабораторія. Берт пояснив мені шо психологія означає тямку а лабораторія те місце де вони роблять сперименти. Я подумав він сказав шо вони там роблять жувальну гумку але тепер мені здається вони там виготовлюють головоламки та ігри бо саме цим ми зайнялися.

Мені не шастило добре збирати головоламки томушо все там було поламане і я нічого не міг запхати в дірки. А одна з ігор була папером на якому були накреслені лінії у всіх напрямках і мала безліч коробків. З одного боку там було написано старт, а з протілежного — фініш. Він сказав, це интересна гра й мені треба взяти алівець і накреслити лінію від старту до фінішу ни пиритнувши жодної з ліній які вже були проведині на папері.

Я ни зрозумів чого йому треба й ми перепсували багато аркушів. Тоді Берт сказав стривай я тобі шось пакажу ходімо до спериментальної лабараторії можливо там ти зрозумієш шо й до чого. Ми піднялися на 5 поверх і зайшли до іншої кімнати де були клітки з животними у них були там обізяни та кілька мишей. У кімнаті висів дивний запах схожий на запах гнилих покидьків. І там були також інші люди в білих халатах вони гралися з животним і я подумав шо це крамниця де продають приручених звірів але

люди в білих халатах не були схожі на покупців. Берт узяв із клітки білого миша й показав його міні. Він сказав що це Елджернон і що він чудово знає лаберинт. Я попросив його показати мені як він це робить.

Так от ви тільки собі уявіть він посадив Елджернона в ящик, де на дні було безліч згинів і паворотів і були там також старт і фініш як на тому папері над яким я сушив собі голову. Ящик стояв на великому столі де на краях височів бар'єр. Берт дістав із кишені свого годинника підняв бічні дверцята, що ковзали вниз і вгору й сказав: «Ходімо Елджерноне!» Миш нюхнув повітря двічі або тричі й побіг. Спочатку він біг у довгому проході та коли побачив що далі дороги нема то повернувся назад на те місце з якого почав бігти й постояв там хвилину ворущачи вусами. Після чого обірнувся й побіг в іншому напрямку. Мені здалося миш робив те саме що Берт хотів аби я зробив на покресленому лініями папері. Я засміявся подумавши що це надто важке завдання для миша. Але Елджернон побіг далі вже не зупиняючись крізь цей лаберинт і жодного разу не збився з дороги, добіг до того місця, де був фініш і запищав. Берт сказав мені що він щасливий оскільки правильно виконав те що вимагалось від нього.

До чого ж розумний миш подумалося міні. Берт запитав чи не хотів би я побігати наввипередки з Елджерноном. Я сказав що звичайно хотів би й він сказав що має лабіринт іншого вигляду виготовлений із дерева з прокресленими на ньому ходами й илектричну паличку схожу на олівець. І він сказав що може спорудити для Елджернона такий самий лабіринт як і для мене й ми зможемо робити одне й те саме.

Він підняв усі бар'єри навколо Елджернонового стола щоб розвести їх і скласти по-іншому. А тоді знову опустив верхній екран щоб Елджернон не зміг перестрибнути якийсь бар'єр і наблизитися до фінішу. Потім дав мені илектричну паличку

Жити для Елджернона

й показав як ковзати її кінчиком між бічними бар'єрами й мені заборонялося відривати її кінчик від дна а ковзати ним по накреслених там подряпинах аж поки олівець не зможе рухатися і мене лигенько не вдарить струмом.

Він дістав із кишені годинника й намагався не показувати його мені. Тому я намагався не дивитись на нього й чирез це дуже нервувався.

Коли він скомандував: «Рушайте!» я спробував рушити але не знав куди мені рушати. Не знав, яку дорогу обрати. Потім я почув як Елджернон запищав у своєму ящику який стояв на столі й почув легке дряпання — мабуть він уже побіг. Я посунув олівця вперед, але посунув його не туди й кінчик олівця застряв а пальці мені вдарило легким електричним струмом тож я повернувся до старту але щоразу коли я потрапляв не туди кінчик олівця застрягав а мене било електрошоком. Било не боляче лише примушувало мене невисоко підстрибнути а Берт повідомляв мені що я знову помилився. Я не подолав і половини свого шляху коли почув писк Елджернона — мабуть він знову був щасливий а це означало що він виграв у мене гонку.

Ми змагалися ще десять разів й Елджернон вигравав щоразу тому що я не знаходив правильної дороги до фінішу й щоразу застрягав між бічними стінками. Я не почував себе зле тому що спостерігав за Елджерноном і потроху став розуміти як дістатися до кінця лаберинту навіть якщо це забере в мене багато часу.

Я не знав що миші такі розумні.

П'ятий звіт 6 берізня

Вони знайшли мою сестру Норму яка жила з матір'ю в Брукліні й вона дала дозвіл на мою операцію. Отже вони таки

хочуть використати мене. Я такий збуджений що ледве спроможний писати. Але спочатку професор Нямур і доктор Штраус трохи заперечалися через мене. Я сидів у кабінеті професора Нямюра коли увійшли доктор Штраус і Берт Селден. Професор Нямур був трохи стривожений і либонь остерігався використати мене але доктор Штраус сказав йому що, на його думку я маю найкращий вигляд із тих кого досі їм доводилося тестувати. Берт сказав йому що міс Кінніан найбільше рекомендувала мене з усіх людей яких вона навчала в центрі для розумово відсталих дорослих. Куди я хожу.

Доктор Штраус сказав я маю в собі щось дуже хороше. Він сказав у мене добра мативація. Я навіть ніколи не знав що вона в мене є. Мені стало добре коли він сказав що ніхто у кого кі 68, не наділений такою властивістю. Я не знав що це таке й звідки воно в мене але він сказав що в Елджернона воно також є. Мативація Елджернона виникає коли ви покладете сир у його ящик. Але мабуть мативація має й інші причини бо на цьому тижні я сиру зовсім не їв.

Професор Нямур стурбований тим що мій кі може стати надто високим а він у мене надто низький і я від цього захворію. А доктор Штраус сказав професору Нямурові щось таке чого я не зрозумів тож поки вони балакали я записав кілька їхніх слів до свого нотатника щоб використати їх у своєму звіті. Він сказав Геролде (так звуть професора Нямюра) я знаю Чярлі не зовсім той чоловік що його ви хочете зробити суперінтелектом власного виробу або інакше кажучи суперменом. Але більшість людей із таким низьким рівнем розвитку налаштовані вороже й не бажають співпрацювати вони здебільшого тупі й апатичні і знайти з ними спільну мову тяжко. Чярлі має добрий характер він зацікавлений і прагне сподобатися.